

Capitolul 1

Rosemary și Guy Woodhouse tocmai semnaseră contractul de închiriere pentru un apartament de cinci camere într-o clădire albă, geometrică, de pe Fifth Avenue, când o doamnă pe nume Cortez le telefonă, anunțându-i că în blocul Bramford se eliberase un apartament de patru camere. Blocul Bramford, vechi, masiv, este un labirint de apartamente cu camere înalte, mult apreciate pentru șemineurile și elementele victoriene. Rosemary și Guy se înscriaseră pe lista de așteptare încă de când se căsătoriseră, dar, în cele din urmă, își pierduseră speranța.

Guy lipi receptorul de piept și îi dădu lui Rosemary vestea.

— Ah, *nu*, gemu ea cu o figură de parcă îi venea să plângă.

— Prea târziu, răspunse Guy la telefon. Ieri am semnat un alt contract.

Rosemary îl apucă de braț.

— N-am putea să-l anulăm? întrebă ea. Să găsim vreo scuză?

— Un moment, vă rog, doamnă Cortez, zise Guy și lipi din nou receptorul de piept. Și ce să le spunem?

Rosemary șovăi, își ridică mâinile a neputință.

— Nu știu... Adevărul. Că s-a ivit șansa să locuim în Bramford.

— Iubito, n-o să le pese lor de asta.

— Găsești tu *ceva*. Hai să mergem măcar să-l vedem, bine? Zi-i că venim să-l vedem. Te rog. Repede, să nu închidă.

— Am semnat un *contract*, Ro; n-avem ce face.

— Te rog! O să închidă!

Prefăcându-se tare speriată, Rosemary scânci și, smulgându-i lui Guy receptorul de la piept, încercă să i-l împingă spre gură.

Guy râse și-i dădu voie să i-l ducă la ureche.

— Doamnă Cortez? Se pare că există posibilitatea să scăpăm din treaba asta, pentru că încă n-am semnat contractul final. Nu mai aveau formulare, așa că am semnat doar un precontract. Putem să vedem apartamentul?

Doamna Cortez le dădu indicații: să ajungă la Bramford între unsprezece și unsprezece și jumătate, să-l caute pe domnul Micklas sau pe Jerome și, oricare dintre ei s-ar găsi la fața locului, să-i spună că i-a trimis ea să vadă apartamentul de la 7E. Apoi trebuiau s-o sune, așa că-i dădu lui Guy numărul ei de telefon.

— Vezi cum găsești soluții? zise Rosemary încălțându-se cu tălpici și pantofi galbeni. Ești un mincinos *fără pereche*.

— Isuse, mi-a ieșit un coș, spuse Guy uitându-se în oglindă.

— Nu-l stoarce.

— Știi și tu că sunt doar patru camere. Fără cameră pentru copil.

— Prefer să am patru camere în Bramford, decât un etaj întreg în... în închisoarea aia albă, zise Rosemary.

— Ieri îți plăcea la nebunie.

— Îmi plăcea. Dar nu la nebunie. Pun pariu că nici măcar arhitectului nu-i place. O să amenajăm un loc pentru luat masa în living și-o să obținem o minunată cameră pentru copil, dacă și când o fi cazul.

— În curând, zise Guy trecându-și un aparat de ras electric dintr-o parte într-alta pe buza de sus și privind-se în oglindă, în ochii lui mari, căprui.

Rosemary îmbracă o rochie galbenă și se contorsionă ca să tragă până sus fermoarul de la spate.

Acum locuiau într-o singură cameră – garsoniera de bur-lac a lui Guy, cu postere din Paris și Verona, un divan încă-pător și o chichinetă.

Era marți, 3 august.

Domnul Micklas era mărunțel și sprinten; avea degete lipsă la ambele mâini, încât era stânjenitor să dai mâna cu el, deși el nu părea să se sinchisească de asta.

— Oh, sunteți actor, zise apăsând cu degetul mijlociu butonul liftului. Avem mulți actori aici.

Și numi patru care locuiau în blocul Bramford, toți foarte cunoscuți.

— În ce anume aș fi putut să vă văd?

— Păi, stați nițel, căzu Guy pe gânduri, am jucat în *Ham-let* acum ceva timp, nu-i așa, Liz? Și apoi în *Fluierarul*¹...

— Glumește, spuse Rosemary. A jucat în *Luther*² și în *Nimeni nu iubește un albatros*³ și într-o mulțime de piese și de reclame de televiziune.

— De-acolo pică banii, nu? Din publicitate, zise dom-nul Micklas.

— Da, răspunse Rosemary.

— Și acolo simți și fiorul artistic, spuse Guy.

Rosemary îi aruncă o privire rugătoare; el îi întoarse una de nevinovăție mirată, apoi făcu o strâmbătură ori-bilă, de vampir, pe deasupra capului domnului Micklas.

Liftul – placat cu lemn de stejar, iar de jur împrejur cu o balustradă de alamă, bine lustruită – era manevrat de

¹ Film american din 1965, cu Elizabeth Taylor și Richard Bur-ton în rolurile principale (n. red.).

² Piesă de teatru (1961) de John Osborne (n. red.).

³ Piesă de teatru (1963) de Ronald Alexander (n. red.).

un tânăr negru, îmbrăcat în livrea, cu un zâmbet înțepnit pe buze.

— Șapte, spuse domnul Micklas, apoi se întoarse spre Rosemary și Guy. Apartamentul are patru camere, două băi și cinci debarale. La origine, blocul avea apartamente foarte mari – cel mai mic era de nouă camere –, dar acum sunt împărțite aproape toate în apartamente de patru, cinci și șase încăperi; 7E are patru, dar, la început, constituia partea din spate a unui apartament de zece camere – au rămas în el baia principală și bucătăria apartamentului inițial, pur și simplu monumentale, după cum veți vedea imediat. Fostul dormitor principal a devenit cameră de zi, un alt dormitor a rămas ca atare și două camere pentru servitoare au fost transformate în sufragerie sau, la nevoie, pot servi ca al doilea dormitor. Aveți copii?

— Avem de gând, zise Rosemary.

— O să fie o cameră ideală pentru copil, cu baie separată și debara încăpătoare. E un apartament foarte bine împărțit pentru o pereche tânără ca dumneavoastră.

Ascensorul se opri și liftierul negru îl manevră puțin în sus, apoi în jos, apoi iar în sus, ca să-l aducă exact în dreptul pragului metalic al ușii de la etajul respectiv și, continuând să zâmbească, trase grilajul de alamă și deschise ușa de la palier. Domnul Micklas se dădu la o parte, poftindu-i pe Guy și pe Rosemary să pășească în coridorul întunecat, cu tapet și covor verde-închis. Un meșter care lucra la o ușă sculptată, tot de culoare verde, cu numărul 7B, se uită la ei, apoi își văzu mai departe de treabă: monta vizorul în gaura sfredelită.

Domnul Micklas îi conduse întâi spre dreapta, pe urmă spre stânga, prin ramificațiile coridorului verde-închis. Ținându-se după el, Rosemary și Guy observară rupturi în tapet și o crăpătură în zid, într-un loc unde se desprinsese un colț al tapetului; în aplica de sticlă șlefuită era un bec ars, iar mocheta verde-închis fusese cârpită cu un petic

mai deschis la culoare. Guy îi aruncă o privire lui Rosemary: *Pe bune, mochetă peticită?* Ea se uita în jur cu un surâs strălucitor: *Ador locul ăsta; e minunat!*

— Chiriașa dinainte, doamna Gardenia, a murit acum câteva zile și încă nu s-a scos nimic din apartament, zise domnul Micklas fără să se întoarcă spre ei. Fiul doamnei m-a rugat să le comunic celor care vin să vadă apartamentul că ar vinde la preț de nimic covoarele, aparatele de aer condiționat și unele piese de mobilier.

Coti într-o ramificație a coridorului, tapetată cu hârtie mai nouă, verde cu dungi aurii.

— A murit în apartament? întrebă Rosemary. Nu că ar...

— Oo, nu, la spital, zise domnul Micklas. A zăcut în comă mai multe săptămâni. Era foarte în vârstă și s-a stins fără să se mai trezească. Mi-ar plăcea să mor și eu așa, când mi-o veni vremea. A fost vioaie până la sfârșit: își gătea singură, mergea la cumpărături... A fost una dintre primele femei-magistrat din statul New York.

Ajunseră la casa scării, unde se termina culoarul. Chiar la stânga era ușa apartamentului 7E, o ușă mai îngustă decât cele prin dreptul cărora trecuseră, mai simplă, fără ghirlande sculptate. Domnul Micklas apăsă butonul sidefat al soneriei – deasupra, pe o plăcuță, era scris *L. Gardenia*, cu litere albe pe plastic negru – și răsuci cheia în broască. Cu toate că-i lipseau atâtea degete, întoarse cu ușurință mânerul rotund și deschise ușa.

— După dumneavoastră, vă rog, zise el, aplecându-se în față pe vârful picioarelor și ținând ușa deschisă cu brațul întins.

Cele patru camere ale apartamentului erau dispuse două câte două pe ambele laturi ale unui coridor îngust, aflat drept în față ușii de intrare. Prima încăpere pe dreapta

era bucătăria și, văzând-o, Rosemary nu-și putu stăpâni un chicotit: era la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât garsoniera cu toate cele în care locuiau ei. Avea un aragaz cu șase ochiuri și cu două cuptoare, un frigider imens și o chiuvetă monumentală; fără să mai pună la socoteală o mulțime de dulăpioare, o fereastră care dădea spre Seventh Avenue, un tavan înalt, *înalt*, și – dacă-și închipuia încăperea fără masa cromată cu scaunele și teancurile de reviste *Fortune* și *Musical America*, legate cu sfoară, ale doamnei Gardenia – chiar era locul ideal unde să așeze mobila alb-albastră pentru micul dejun, a cărei poză o decupase din ultimul număr al revistei *House Beautiful*.

Vizavi de bucătărie se găsea sufrageria – sau al doilea dormitor; după toate aparențele, acolo fusese biroul și, totodată, sera doamnei Gardenia. Sute de plante mici, moarte și muribunde, se înșirau pe rafturi improvizate, sub spirale de lămpi de neon stinse; în mijlocul lor se găsea un birou cu capac glisant, acoperit de o grămadă de cărți și hârtii. Era o piesă frumoasă, mare și patinată de vreme. Rosemary îi lăsă pe Guy și pe domnul Micklas să discute lângă ușă și se apropie de birou, pășind peste o etajeră cu ferigi veștede, cafenii. Asemenea birouri se vedeau doar în vitrinele anticarilor; Rosemary se întrebă, mângâindu-l, dacă făcea cumva parte dintre lucrurile care puteau fi cumpărate pe un preț de nimic. Pe o foaie de hârtie mov, un scris elegant, cu cerneală albastră: *...decât pur și simplu felul ciudat de a-ți petrece timpul, așa cum am crezut la început. Nu mai pot să rămân alături de...* Își dădu seama că-și vâră nasul unde nu trebuie și, ridicându-și ochii către domnul Micklas, care terminase între timp de vorbit cu Guy, îl întrebă:

— Biroul ăsta e unul dintre lucrurile pe care fiul doamnei Gardenia vrea să le vândă?

— Nu știu, răspunse domnul Micklas, dar pot să întreb, dacă doriți.

— E o frumusețe, zise Guy.

— Nu-i așa? îl aprobă Rosemary zâmbind și examinează pereții și ferestrele.

Încăperea era foarte potrivită pentru camera copilului, așa cum și-o imagina ea. Era puțin cam întunecoasă – ferestrele dădeau spre o curte interioară îngustă –, dar tapetul alb cu galben avea s-o lumineze mult. Baia – mică, însă o adevărată bijuterie, iar debaraua – plină de oale cu răsaduri care păreau să o ducă bine – arăta cum nu se poate mai mulțumitor.

— Ce-s toate astea? întrebă Guy când se întoarseră amândoi spre ușă.

— Ierburi aromatice, cele mai multe dintre ele, răspunse Rosemary. Mentă, busuioc... restul nu mai știu ce sunt.

Mai încolo pe coridor, pe stânga, era o debara pentru folosința eventualilor oaspeți, după care, pe dreapta, o arcadă se deschidea larg spre living. De partea cealaltă a încăperii, două bovindouri cu ochiuri de geam romboidale și, sub pervazuri, banchete pe trei laturi. Pe peretele din dreapta era un șemineu mic, cu o poliță de marmură albă terminată în volute; pe peretele din stânga, se înălțau rafturi de stejar, pentru cărți.

— Ah, Guy, suspină Rosemary, căutându-i mâna și strângându-i-o.

Guy mormăi un „Mmmm“ evaziv, dar răspunse strânsorii ei; domnul Micklas era lângă el.

— Șemineul e funcțional, desigur, se simți domnul Micklas dator să-i informeze.

În spatele lor se găsea dormitorul, de dimensiuni corespunzătoare – aproximativ doisprezece pe optsprezece; ferestrele erau îndreptate spre aceeași curte îngustă, la fel ca cele din sufragerie/al doilea dormitor/camera copilului.

Aflată la capătul celălalt al livingului, baia era spațioasă, cu instalații cu forme bombate și robinete din alamă cu email alb.

— Apartamentul e minunat, spuse Rosemary după ce se întoarseră în living, apoi își desfăcu larg brațele, ca și când ar fi vrut să cuprindă întreg locul acela, și făcu o piruetă. Îmi place așa de mult!

— Acum încearcă să vă convingă să mai lăsați din chirie, se adresă Guy bărbatului.

Domnul Micklas zâmbi:

— Noi am crește-o, dacă ni s-ar da voie. Adică peste procentul de cincisprezece la sută. Apartamente din astea, cu atâta bun-gust și personalitate, sunt extrem de rare. Cele noi...

Se opri brusc, îndreptându-și privirile spre secreterul din mahon care se afla la capătul coridorului central.

— Ciudat, făcu el. În spatele celui secreter e o debara. Sunt sigur de asta. Doar sunt cinci: două în dormitor, una în al doilea dormitor și două pe coridor, acolo și acolo, zise el și se apropie de piesa de mobilier.

Guy se ridică pe vârfuri.

— Aveți dreptate, zise. Văd colțurile ușii.

— Ea l-a mutat. Cred că acolo era locul lui, spuse Rosemary și arătă cu degetul spre o urmă țuguiată rămasă ca o fantomă pe peretele de lângă ușa dormitorului și spre urmele adânci lăsate de picioarele rotunde în covorul roșu.

De la ele și până la locul unde se afla acum secreterul lângă peretele îngust, se distingeau în covor patru dâre vagi de mobilă împinsă.

— Vreți, vă rog, să mă ajutați? i se adresă domnul Micklas lui Guy.

Amândoi reușiră să urnească mobila grea, centimetru cu centimetru, înapoi la locul ei dinainte.

— Acum înțeleg de ce a intrat în comă, gâfâi Guy împingând din răspuțeri.

— Imposibil să-l fi mutat singură, spuse domnul Micklas, era o femeie la optzeci și nouă de ani.

Rosemary se uită ezitând la ușa debaralei pe care tocmai o eliberaseră și întrebă:

— Oare s-o deschidem? Poate că ar trebui să-l lăsăm pe fiul ei s-o facă.

Picioarele mobilei se potrivoră perfect în vechile urme. Domnul Micklas își frecă una de alta mâinile fără degete.

— Eu am autorizație să arăt apartamentul, spuse și se duse să deschidă ușa.

Debaraua era aproape goală: într-o parte, un aspirator, în cealaltă, trei sau patru scânduri. Pe polița de deasupra capului erau îngrămădite prosoape de baie albastre și verzi.

— Cine a fost încuiat aici a reușit să scape, mormăi Guy.

— Probabil că n-a avut nevoie de cinci debarale, oferi domnul Micklas o altă explicație.

— Dar de ce să-și închidă aici aspiratorul și prosoapele? se miră Rosemary.

Domnul Micklas ridică din umeri.

— Am senzația că nu vom afla niciodată răspunsul. Poate că într-adevăr a fost senilă, zâmbi el. Mai doriți să vedeți ceva sau să vă mai spun ceva?

— Da, își aminti Rosemary. Pentru spălatul rufelor, sunt jos mașini de spălat?

Îi mulțumiră domnului Micklas, el care îi conduse afară, pe trotuar, iar ei o luară încet pe Seventh Avenue, spre periferie.

— E mai ieftin decât celălalt, spuse Rosemary pe un ton de parcă argumentele practice erau cele care contau în mintea ei.

— Dar are și o cameră mai puțin, iubit, îi atrase Guy atenția.

Câteva clipe, Rosemary merse în tăcere, apoi spuse deodată:

— E mai bine situat.

— La naiba, așa e, oftă Guy. Aș putea să mă duc pe jos la orice teatru poftesc.

Rosemary prinse curaj și renunță la argumentele practice:

— Ah, Guy, haide să-l luăm! Te rog! Te rog! E *atât* de frumos! Bătrâna aia, doamna Gardenia, n-a făcut *nimic* din el! Livingul ăla ar putea – ar putea fi *minunat*, și *cald* și – ah, te rog, Guy, să-l luăm, bine?

— Mă rog, da, sigur, zâmbi Guy, dacă putem scăpa de înțelegerea cealaltă.

Fericită, Rosemary îl prinse de braț.

— O să scăpăm! Găsești tu o soluție, știi că o să găsești!

Guy îi telefonă doamnei Cortez de la o cabină telefonică cu pereți de sticlă; uitându-se la el prin geam, Rosemary încerca să-i citească pe buze. Doamna Cortez le răspunse că le dă răgaz până la ora trei; dacă până atunci nu primește nici o veste de la ei, va telefona următorilor de pe listă.

Apoi se duseră la restaurantul Russian Tea Room și comandară Bloody Mary și sandvișuri cu pâine neagră și salată de pui.

— Spune-le că mi-e rău și că trebuie să mă duc la spital, îl rugă Rosemary.

Dar un asemenea argument nu era nici convingător, nici de nezdruncinat. Așa că Guy inventă o poveste despre un contract pe care l-ar fi semnat cu o trupă ce urma

să prezinte *Vino să-ți faci reclamă*¹, și pleca într-un turneu USO² de patru luni în Vietnam și Orientul Îndepărtat. Actorul care-l interpreta pe Alan suferise o fractură la șold, așa că, dacă el, Guy, care cunoștea rolul, nu li se alătura în locul celuilalt, turneul trebuia amânat pentru cel puțin două săptămâni. Ceea ce ar fi fost o adevărată rușine față de puștii ăia de acolo care țineau cu înverșunare piept comuniștilor. Cât era el plecat, soția avea să stea cu ai ei în Omaha...

Repetă povestea de două de ori, apoi se duse să găsească un telefon.

Rosemary sorbea din băutură, iar sub masă ținea mâna stângă cu degetele încrucișate, ca să-i aducă noroc. Se gândea la apartamentul de pe Fifth Avenue, cel pe care îl refuzase, și în minte întocmea lucid o listă cu avantajele pe care le oferea; bucătăria care sclișea de nouă ce era, mașina de spălat vase, vederea spre East River, sistemul central de aer condiționat...

Chelnerița aduse sandvișurile.

Pe lângă masă trecu o femeie însărcinată, îmbrăcată într-o rochie bleumarin. Rosemary se uită după ea. Pesemne că era în luna a șasea sau a șaptea; vorbea peste umăr, pe un ton fericit, cu o femeie mai în vârstă, încărcată de pachete, probabil mama ei.

Cineva îi făcu semn cu mâna din partea cealaltă a încăperii – roșcata care venise la CBS³ cu câteva săptămâni înainte să plece Rosemary. Îi făcu și ea semn cu mâna. Fata mișcă din buze, îi spunea ceva pe mutește, dar Rosemary nu pricepu, drept care fata mișcă iarăși buzele. Un bărbat

¹ Piesă de teatru (1961) de Neil Simon (n. tr.).

² United Service Organization – organizație caritabilă care deservește militarii americani și familiile acestora (n. tr.).

³ CBS – Columbia Broadcasting System –, post local de televiziune (n. tr.).

care stătea cu fața la roșcată se răsuci să o privească pe Rosemary – un bărbat cu chip livid, ca de ceară.

Și uite că se întorcea Guy, înalt, frumos, abia reținându-și zâmbetul, și parcă toți porii ființei lui strigau: *Da, da, da, da.*

— Da? întrebă Rosemary când se așează în fața ei.

— Da. Am anulat contractul; ni se înapoiază banii; trebuie să stau cu ochii-n patru după locotenentul Hartman de la Transmisiuni. Doamna Cortez ne așteaptă la două.

— Ai sunat-o?

— Am sunat-o.

Roșcata apăru ca din senin lângă ei, roșie la față și cu ochii scăpărători.

— Îți spuneam că îți prinde bine măritișul, arăți fabulos. Asta-ncercam să-ți spun.

— Mulțumesc, îi zâmbi Rosemary, chinuindu-se să-și aducă aminte numele fetei. Tocmai sărbătoream un eveniment. Am obținut un apartament în Bramford.

— Bram! exclamă fata. Mamă, mor după clădirea aia! Dacă vreți vreodată să subînchiriați, mă abonez prima, nu uitați asta! Toate garguiile alea bizare și creaturile de piatră care se cațără în sus și-n jos printre ferestre!